

кои телескопы, но недостаточно добры, що-то да увеличаватъ далечны-тѣ предметы съ сичка-та ясность, и че ты нетърпѣливо ожидашь да погледнешъ въ моя телескопъ, кой-то увеличава изображенія-та повече отъ хыляда пхти. Той не е мой вече: великыя Тосканскы херцогъ го зѣ отъ мене, и иска да го остави въ музеума си, между най-рѣдкы-тѣ и драгоцѣнны вѣщи, за вѣчно въспоминаніе на това изобрѣтеніе.

«Ты искашь, драгый ми Кеплере, други доказателства. Азъ ти привождамъ като едно доказателство великыя херцогъ, кой-то слѣдъ като наблюдава планеты-тѣ на Медичи нѣколко пхти съ мене въ Пиза, прѣзъ послѣдны-тѣ мѣсяцы, даде ми на тръгваніе единъ подарокъ повече отъ хыляда флорина, а сега ма кани при себе си, съ годишна плата отъ хыляда флорина и съ титла-та **философъ и Главень математикъ на Негово Высочество**, като не възлага на мене никаква особена длъжность, а напротивъ остава ма съвършенно свободенъ. Прѣдлагамъ ти още като второ доказателство себе си, кой-то, макаръ и да получавамъ въ тукашна-та Коллегія благородна-та плата хыляда флорина, коя-то никой отъ профессоры-тѣ на Математика-та никога не е получавалъ и съ коя-то азъ можъ съ пълна увѣренность да са ползувамъ прѣзъ всичкы си животъ, аю даже тѣзи планеты ма измамяхъ и изчезняхъ, при всичко това оставамъ това мѣсто и на радо сърдце земамъ таквози, на кое-то и нужда-та и безестіе-то ще ми бѣдхтъ награда, ако излѣзе, че азъ съмъ са измашилъ.»

Учены-тѣ профессоры на университеты-тѣ, като не привыкли на въ него време да употрѣбаватъ собствены-тѣ си чувства кога изучаватъ явленія-та на природа-та, но въ всичко са задоволявали съ авторитетъ-тъ на Аристотеля. «О, Драгый ми Кеплере!», говори Галилей, «колко ми са щѣше отъ се сърдце да са посмѣймы заедно съ тебе. Тука, въ Падуа, са намѣрва главныя профессоръ на Философія-та, кого-то азъ често и убѣдително съмъ придумвалъ да погледне въ телескопъ-тъ ми на мѣсяца и на планеты-тѣ; но той упорно са отказва. Защо не си ты тука? Колько високо щѣхмы да са смѣймы ныи надъ глушость-та, като слушама какъ профессора на Философія-та въ Пиза прѣдъ великыя Херцогъ привожда свой-тѣ логически доказателства, като че сж нѣкои магически заклинанія, за да умагьоса съ тѣхъ новы-тѣ планеты.»

Слѣдующыя доводъ, кой-то са прѣдставлявалъ отъ доста заблѣжителныя свремененъ астрономъ Сици за доказателство, че на небе-то можтъ да бѣдхтъ само седемъ планеты, служи като образецъ на Логика-та, съ коя-то оборвали Галилея. «Въ глава-та на животны-тѣ има седемъ прозорцы, прѣзъ кои-то въздуха влѣзва въ храма на тѣло-то, за да го освѣтлява, да го огрѣва и храни. Тѣзи прозорцы сж главны-тѣ части на микрокозма, или малкыя мѣръ; тѣ сж: двѣ-тѣ ноздры, двѣ-тѣ очи, двѣ-тѣ уши и уста-та. Сжко тѣи и на небе-то, въ микрокозма или въ голѣмыя мѣръ, имѣ двѣ благоприятны звѣзды, — Юпитеръ и Венера; двѣ неблагоприятны — Марсъ и Сатурнъ; двѣ свѣтлывы — Слънце-то и Мѣсяца; и една неопрѣдѣленна и посрѣдственна звѣзда — Меркурій. Отъ тѣзи и отъ много други явленія на природа-та, каквы-то сж н. пр. седемъ-тѣ